

προξάτορος γράφει μέσα σέ κάποιες θαυμάσιες σελίδες του :

— «Ὡς καὶ ὁ χάρος αὐτὸς μ' ἐπρόδωσε !

Ἄφισε στὴ ζωὴ ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους μου, ποῦ τότε θὰ ἦταν ἡ ἱερώτερη μου ἀνάμνηση.

Σκληρότατη, ἀλήθεια, τέτοια μοῖρα, καὶ παρηγορημένος ἐγὼ ποῦ δὲ μοῦ ἔλαχε !

Ὁ χάρος, πρέπει νὰ τὸ μολογήσω, δὲ μ' ἐπρόδωσαν ἐμένα.

Γυρίζω καὶ κοιτάζω πίσω μου.

Πέσοι νεκροί !

Καί, ἀλήθεια, ἕνας κι ἕνας !

Κρυστάλλης, Καμπύσης, Δεληγεωργής—ὁ πολυχαπημένος τῶν θεῶν—καὶ οἱ νεοθαμένοι μου Γιαννόπουλος καὶ Πασαγιάννης. . . .

Παρίσι, Αὐγούστος.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΑΡΡΕΒΩΝΙΑΣ ΜΕΝΟΥ

Β.—ΚΑΤΥΒΙΑ

Κι ἀρχίζουνε τώρα οἱ μεγάλες στιγμές, ποῦ γεννοῦν τις ἀτέλειωτες τῆς καρδιάς ἱστορίες :

δὲ σημειῶναι τὴν ὥρα καὶ τὴν ἡμέρα :

καὶ τί σημασίαι θάξῃ, ἂν τις σημειώσω ;

δὲν ξέρουμε σήμερα κι αὔριο :

ὅ,τι λέμε σήμερα ἴσως τὸ εἶπαμε χτὲς μὲ τὰ ἴδια κι ἀπαράλλαχτα λόγια :

θὰ τὸ ποῦμε κι αὔριο :

ἴσως νὰ τὸ λέμε, ὅσο κρατήσῃ ἡ ζωὴ μας.

Βαστῶ στὸ χέρι μου τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης μου καὶ βυθίζω τὰ μάτια μου στὰ μάτια της :

ταξιδεύω δὲν ξέρω κ' ἐγὼ ποῦ.

τί δημιουργιέται γύρω μου δὲν μπορῶ νὰ τὸ προσδιορίσω καθαρά.

Ἡ ἀγαπημένη μου ἔχει τὴ δύναμη νὰ μοῦ παρουσιάσῃ τὴ ζωὴ διωφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι τὴ γνώρισαι ἴσαμε τώρα :

τί ἄλλο ὁμορφότερο καὶ βαθύτερο μπορῶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν ἀγάπην ;

Θέλω νὰ τις τραγουδήσω αὐτὲς τις στιγμές γλυκὰ κι ἀληθινὰ

καὶ θέλω νὰ τονίσω τὸ μεγάλο τὸν ὕμνο γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου, ποῦ μοῦ ἀνοίγει τοὺς καινούργιους τῆς ζωῆς δρόμους.

Κι ἀκουμπισμένος ὁ νοῦς μου γιὰ λίγο στὰ περασμένα ἀντικρύζει τὴν ὁμορφιὰ τῶν μεγάλων αὐτῶνε στιγμῶν :

καὶ θαμπόνηται ἀπὸ τὸ φέγγος τῆς ἀλήθειας τους.

Οἱ δυὸ χρυσοὶ κοῖκοι, ποῦ μᾶς δέσανε γερά μὲ τὴ ζωὴ, μοῦ μολογᾶνε, ὅτι ἀποδοῶ καὶ πέρα δὲν ἔχω νὰ ζητῶ πιά τὴν εὐτυχία,

παρὰ νὰ στοχάζομαι πάντα, πῶς νὰ τὴν κρατήσω ἀλιγόστευτη.

Καὶ κοιτάζω τὴν ἀγαπημένη μου !

«ὦ ! πῶς νὰ ἱστορήσω τὴ δύναμη τῆς ἀγάπης ; Βυθίζω τὰ μάτια μου στὸ μέσα μου κόσμον καὶ συναπαντῶ ἐκεῖ τὸ ἀντιρέγγισμα τῆς ὁμορφιάς της.

Ἡ σκέψη μου δουλεῖται πάντα γύρω στὴν ἰδέαν, ὅτι πρέπει νὰ δοξάσω τὴ μητέρα τῶν τόσων πόθων καὶ τῆς καινούργιας σοφίας μου.

Καὶ τὰ χεῖλιά μου σιγομουρμουρίζουν :

«Σοῦ φέρνω, γιὰ νὰ μένῃ παντοτεινὴ, ὅλη τὴ μεγαλόπρεπη λατρεία, ποῦ μοῦ ζητᾶς παρθενικὰ μου ἀγάπη !

κι ἂν ἀκόμη στέκουμαι σ' ὅλα περήφανος, ὅμως γέρνω τὸ κεφάλι ἐμπρὸς στὴ δύναμή σου μονάχα κ' ἐμπρὸς στὴν ὁμορφιά σου :

καὶ πάντα θὰ τὸ γέρνω :

τίποτα δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ εἴξῃ τὴ δύναμή σου καὶ νὰ χαλῇ τὴν ὁμορφιά σου, ἄνδρό μου !

Σὲ διαίβασα μὲς στὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου

καὶ σ' ἐνοιῶσα σὲ κάποια στιγμὴ λαχτάρας

καὶ καρτεροῦσαι τὴ φανέρωσή σου νὰ γεμίσῃ τὴν ὑπαρξή μου.

Καὶ τώρα μὲ ψυχὴ, γεμάτη ἀπὸ πόθους καινούργιους,

καὶ μὲ νοῦ, ἀλαφρωμένο ἀπὸ τὶς θλιμένες νοσταλγίες,

ζητῶ νὰ ψάλλω μὲς στὸ ναὸ τοῦ φωτεινοῦ μου κόσμον τὴ μεγαλόπρεπη λατρεία, ποῦ σοῦ φέρνω.

Σοῦ φέρνω τὴ λατρεία μου κρυφὰ ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὴ σκέψη τῶν μικρῶν,

μὰ φανερά γιὰ κείνους, ποῦ νοιώθουν τὴ δύναμη καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς ἀγάπης.»

Γ'.—Η ΧΑΡΑ ΜΟΥ

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, ἐνῶ ἔλεγα στὴν ἀγαπημένη μου γιὰ τὸν πόνο, ποῦ συντρόφευε πάντα τὴ ζήσιν μου, καὶ τῆς ἀνιστοροῦσαι τὴν τωρινὴ μου χαρά,

ξάφνου ἡ ἀγαπημένη μου μὲ κάποιαν ἀλλοιωτικὴ λάμψη στὴ ματιὰ της μὲ ρωτᾷ :

—Ἐσύ, ποῦ τόσο λάτρεψες τὸν πόνο, καθὼς μοῦ λές, καὶ τώρα δοξάζεις τὴ χαρά, πές μου τί εἶναι πὺρ δυνατὸ καὶ πὺρ εὐγενικὸ ; ἡ χαρὰ ἢ ὁ πόνος ;

Καὶ τῆς ἀποκριθῆκα ἀμέσως καὶ χωρὶς δισταγμὸ :

—Εἶναι, ἀλήθεια, δυνατὸς κ' εὐγενικὸς ὁ πόνος, ὅταν ἡ ἀφορμὴ του δὲν εἶναι ἀπὸ συνηθισμένες θλίψεις :

μὰ κ' ἡ χαρά μου τώρα δὲν εἶναι ταπεινή·
δὲ γεννήθηκ' ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν πρόστυχον πόθου·
εἶναι εὐγενικὰ ἡ χαρά μου, ἐπειδὴ μοῦ δίνει τὴ
δύναμιν ν' ἀνταρῶ καὶ πὶο βαθύτερο ἀπὸ τὴν
ιδέα τῆς χαρούμενης ζωῆς.

Καὶ μπορῶ νὰ εἰπῶ, ὅτι ἡ τωρινὴ χαρά μου εἶναι
πλάσμα τοῦ πόνου μου·

εἶναι ἡ σοφία, ποῦ μοῦ φέρνεις ἐσὶ, ἀγαπημένα
μου, γιὰ νὰ δέχουμαι περήφανος τῆς ζωῆς τὰ
δῶρα.

Καὶ θὰ νοιώσῃς καλότερα τὸ τί θέλω νὰ εἰπῶ,
ἄμμι ἀκούσῃς τὸ τραγοῦδί μου, ποῦ ἔγραψα στίς
μυστικώτερες ἀπὸ τίς πονεμένες μου στιγμὲς
καὶ ποῦ πάντα μόνος ἐγὼ τὸ διάβαζα καὶ ποτὲ
δὲν τ' ἄκουσε κανένας ἄλλος.

Τ' ἔγραψα τὸ «Τραγοῦδι τοῦ Ἀνερώτερου», ὅταν
ἔνοιωσα βαθύτερα τὸ μυστήριον τοῦ πόνου μου,
καὶ τὸ ψιθυρίζα στὸν ἑαυτό μου, ὅταν ἔνοιωθα
πόσο λαχταρίζα τὸν ἐρχομό σου.

Μὲ τὸ τραγοῦδί μου αὐτὸ τέτοια μιλοῦσαν ἡ ψυχὴ
μου κ' ἡ καρδιά μου :

Τὴ ζήση ἡ νιότη μοῦ στολίζει

κι ὅλα σὰν ὄνειρο μὲ φτάνουν.

Μέσα μου ἡ ἐλπίδα λουλουδιζει.

Ὅμως γιατί τὴν ὁμορφιά ὅλα χάνουν ;

Γεμάτος τῆς ζωῆς μου ὁ δρόμος·

μὰ σφίγγει τὴν καρδιά μου ὁ πόνος.

Εἶν' ἡ ζωὴ δική μου· κι ὁμως

ὅπου σταθῶ ἢ ὑπον βρεθῶ εἶμαι μόνος.

* *

Τί νᾶναι αὐτὸ τὸ καρδιοχτύπι,

ποῦ μοῦ, ξυπνάει πάντα τὸν πόθο ;

Πές μου καρδιά μου, τί σοῦ λείπει ;

— Ὀλόγυρά μου ἐρμιά κι ἀρφάνια νοιώθω.

Καρδιά, καρδιά πόθους γεμάτη,

τί ἄλλο ποθεῖς νὰ σὲ γεμίση ;

— Μοιάζω τὸν ἔρημο διαβάτη,

ἂν μέσα μου κι ἀγάπη δὲν ἀνθίση.

* *

Ἡ ζήση μὲ φοβίζει. Ὅσο γυρεύω
βαθειὰ τὴ δύναμιν τῆς νὰ γνωρίσω,

καὶ σὰν ἄδειο τρομερὸ ἀγναντεύω·

καὶ τὰ ὄνειρά μου δὲν τολμῶ νὰ τ' ἀνταρῶ.

Τὴν ὑπαρξή μου μελετῶντας, βρήκα

ἀνώφελο τὸ διάβα μου. Κ' ἐγίνην

μητέρα πόνων ἡ καρδιά· τὴ γλύκα

τῆς μοναξιάς μου τώρα τὴ μισῶ κ' ἐκείνη.

* *

Τὰ λουλουδιὰ καὶ τὰ στῆρα μοῦ γελοῦνε·

ὅσα γύρω μου ζοῦνε κι ἀναπνένε

μὲς στὴν καρδιά μου μυστικὰ μιλοῦνε·

Μὰ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω τί μοῦ λένε.

Στεῖρα ἡ σοφία τοῦ νοῦ, ποῦ ἔχει τρυγήσει

ἀπὸ βιβλία σοφὰ γραμμένα·

δὲ δίνεται ἡ καρδιά μου νὰ μιλήσῃ

κι ὅλα ἀπομένουνε γιὰ μένα ξένα.

Βλέπεις, ὅτι τὴ χαρὰ μοῦ τὴν ἔφερεν ἡ ἀγάπη
σου καὶ μόνο.

Καὶ σοῦ τὸ λέω τώρα, ποῦ ξέρω πῶς αὐτὴ θὰ
εἶναι πάντα ἡ ὁδηγήτρια τοῦ νοῦ μου καὶ θὰ μὲ
κρατᾷ δεμένο μὲ τὴ ζωή.

Ποτὲ ἡ δειλὴ μου ἀγάπη δὲ θὰ σοῦ μιλοῦσε γιὰ
νὰ σοῦ εἰπῇ ἄλλα, ἐξὸν ἀπὸ λόγια πονεμένα.

Καὶ νὰ γιατί εὐλογῶ καὶ δοξάζω τώρα μὲ τόση
συγκίνηση καὶ πίστη τὸ δέσιμον αὐτὸ τῶν ψυχῶν
μας μὲ τοὺς διὸ χρυσοὺς κρίκους.

Μπορῶ νὰ σοῦ λέω λείτερα ὅλους μου τοὺς στο-
χασμούς,

ἐπειδὴ ἐσὶ, ἀγαπημένη μου, εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι
παντοτεινὰ ἡ ὁδηγήτρια τῆς ζωῆς τοῦ νοῦ μου·

ἐπειδὴ ἐσὶ, ἀγαπημένη μου, εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι ἡ
χαρά μου·

χαρὰ εὐγενικώτερη ἀπὸ τὸν ὀρθοῦ πόνον.

Σαλονίκη.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΑΞΙΔΙΑ

Τοῦ Δ. Ταγκόπουλου

Τὰ μάτια σου ἐταξείδευαν στ' ἀστρογαλάζια ὕψη,
Ἀπόψε, καὶ στοῦ φεγγαριοῦ τὴν ἀργυρόδακρυ ψυχάλα
Βρέχαν ὀλιμμένα βλέμματα μὲ βουδὴ, ἠλίψη,
Καὶ στὴν ψυχὴ σου ἐξέθιζαν τὴ σεληνόφωτον σου
στάλα.

Ἦσκιος καὶ τ' ἀδασίλευτα σου μάτια οἱ στοχασμοί σου
Ἦσκιῶναν ἀργασάλευτοι, σὰν νέφη τὴ σελήνη·

Ἀχνες λιγόθυμες βγαίναν εἰς στεναγμοί σου

Ποῦ πᾶν σὲ κόσμους μυστικούς νὰ βροῦν γαλήνη.

Καιροφυλάω τὸν ἦσκιο σου σὲ κάθε βῆμα ἀγάλια

Σὲ μύρου ξεψυχίσματα, στῆς ὥρας τὴν ἀνάσα,

Στοῦ μυστικοῦ παραμυθιοῦ ποῦ ψιθυρίζει ἡ σιγαλιά,

Μὰ νὰ στὸ φύλλο ἡ σιγαλιὰ παράωρα ἐκοιμήθη·

Τὸ μεσονύχτιο δάκρυ τῆς σταλάζει καὶ ἡ Σελήνη

Καὶ ὁ ἦσκιος σου στὸν ἦσκιο μου θροεῖ τὸ παραμῦθον...